

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 31.

Niende Session.

10de Møde.

Tirsdagen den 13de October.

(Fortsat.)

Sfcherning (fortsat): Der er endnu en tredje Undersøgelse, som det er nødvendigt at anstille, men som heller ikke er gjort her, nemlig om, hvorledes de Indtægter ere, som selvstændige Mænd, der ere Skatteydere, og som bære dette Embeds personale paa deres Stuldrer, leve af og overalt maae leve af. Man har her fremstillet som Sammenligning den Løn de lavere Classer, Arbeidsclassen, nu faaer, men man skal lægge Mærke til, at et stort og gjen-nemgribende Udbytte af vor nuværende Civilisation, og det, det er det Lykkeligste, er, at lidt efter lidt maa, ligesom Tilfældet er med Hvi-derne ved Landbruget, de saakaldte Høitstaaende finde sig i at have noget Mindre at leve af, for at de saakaldte Lavtstaaende kunne faae noget Mere. Det kan ikke nytte, at vi daglig si: Folk bør boe bedre, Folk bør have bedre Beklædning, Folk bør have bedre Føde, naar vi ikke tillige komme til at si: de Midler, der skulle give Beklædning, Føde osv., maae lidt efter lidt ad naturlig Veie komme til at fordele sig saaledes, at Beklædningen, Føden osv. kan findes. Ogsaa i denne Henseende savne vi alvorlige Sammenligningspunkter, men jeg er overbevist om — og jeg har anstillet flere Undersøgelser —, at den store Mængde af selvstændige Mænd i Borgersamfundet, som yde meget betydelige Bidrag til Statskassen, maae leve af Mindre end det, man her tilstaaer end og de lavere stillede Embedsmænd, Expedienter og Expeditionssecretaerer, og at Antallet

af dem, der kunne regne paa en sikker Indtægt af 3000 Rd. og en sikker Livsforsikkring, hvis de blive syge eller paa anden Maade komme ud af Virksomhed, er meget indskrænket her i Landet (S i s cher: Nei!). Jeg siger, at det er saa, og jeg forlanger et Bevis for det Modsatte, og det ligger i Regjeringens Magt, ved alvorlige Undersøgelser, naar den giver sig den behørig Tid dertil, at opstille Beviset, hvis det overhovedet kan bevises. Naar jeg gaaer til Mænd i saadanne Stillinger, som jeg kjender nøte, og jeg seer dem være i Slid fra den tidlige Morgen til den sildigste Aften, stude i usle Baghuller for at passe deres Boutik, saa siger jeg: det gjør ikke den Mand, som har en saadan Indtægt sikret for sin Levetid eller Udset til at kunne sikre sig den for sin Levetid, og dersom han i nogle Aar opoffier sig til et saadant Liv, saa burde Følgen deraf være, at han i senere Aar har et ordentligt Udbytte deraf, men Udbyttet er snarere, at de Fleste efter et møisommeligt og tarveligt Liv døe bort fra en Familie, som er halvt i fattigdom, om ikke i Armod, og at en ikke ringe Deel af dem underveis gaaer tilgrunde ved Tidsomstændighedernes Magt, som man saa kalder deres Forsømmelighed. Tag det hele store Samfund i hele Landet, betragt det heelt og holdent, spørg hvad Enhver yder, og spørg hvad han bruger til at tilfredsstille sine Livsforbrødenheder, og see saa til, om ikke dette Lovforslag stiller dette Embeds personale, som man kalder en Stand, langt over alle Andre; man har stødt Fødselsadelen tilside, men vil have alle dens Prærogativer for sig selv. Hvad jeg siger her er ikke Bebreidelse mod noget enkelt Menneske for hvad han har gjort; jeg veed, at den almindelige Tanke endnu, og maafee